

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra FRA DEN GAMLE FABRIK

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II*, 1905-, s. 37. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøe02-shoot-idm140504745841168/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind II

„Nej, vist ikke!“ raabte jeg forfærdet. „Onkel vil beholde Dem paa Fabrikken.“

„Er det sandt?“ spurgte han og saa' usikkert paa mig. Jeg nikkede opmuntrende til ham, og et Øjeblik efter stod vi atter i Onkels Værelse, hvor jeg straks modtog Ordre til at begive mig ind til Jomfru Mortensen.

Denne sad foran Maskinen, som var nær ved at gaa af Kog, og spurgte paa én Gang baade irriteret og nysgerrig: „Hvad var det nu, han hed?“

„Olsen,“ svarede jeg.

„Hm — det er et simpelt Navn, men et ganske net Menneske er det. Han vilde have Arbejde — ikke sandt?“

„Jo, Onkel har lovet ham det; han kommer paa Fabrikken.“

„Hvad skal han være?“ spurgte Jomfruen, hvis Træk pludselig antog et saa livligt Præg, at jeg fik hende stærkt mistænkt for at holde Udkig ogsaa med Fabrikkens unge Fyre.

„Det véd jeg ikke. Onkel taler med ham.“

„Hør, lille Viggo,“ sagde Jomfru Mortensen og tog til Ejdammerosten, „du kunde gaa ind i Kabinettet, saa skal jeg komme Ost paa din Tvebak; mit Strikketøj ligger derinde.“

Jeg gik ind i det lille Kabinet, der adskilte Onkels Værelse fra Dagligstuen. Onkel talte højt, klart og alvorligt, men hans Stemme utydeliggjordes derved, at han under hele sin Tale gik op og ned ad Gulvet, og det ikke paa nogen lempelig Maade. Olsen svarede af og til, men meget utydeligt. Endelig hørte jeg Onkel udbryde: „Nej, man har to Gange afslaaet mit Andragende; jeg beder ikke tredje Gang. Naa, jeg skal gøre, hvad jeg kan — Farvel!“

Jeg hørte Olsen hulke, stamme nogle afbrudte Ord, og Døren ud til Gangen aabnede sig. Jeg fandt ikke noget Strikketøj, men ilede ind og sad ved

Bordet, da Onkel kom tilbage. Han var efter Sædvane ordknap og svarede meget lidet til Jomfru Mortensens listige Hentydninger og Vink. Efter Teen gik jeg ind for at hente mine Bøger, og idet jeg bukkede mig ned for at tage noget op, faldt mit Blik ind under Sofaen. Der laa et hvidt Papir, et af de Blade, som var faldne ud af Tegnebogen, og maaské det samme, der havde indgivet Onkel den Tanke, at Olsen var Digter. Jeg gemte det henrykt — det var jo et virkeligt, skrevet Digt — og ilede op med det paa mit Kammer; men min Henrykkelse faldt betydelig, da jeg saa, at det var et Slags Brudstykke, som jeg oven i Købet ikke forstod. Der stod:

„Du siger, at du fatter ej mit Sprog --
Er da dit eget Sprog dig uklart vordet?
Johanna, elskede, det véd du dog,
At ofte skjuler sig i Elskovs Sprog,
Som Frø i Frugten, Ordet just i Ordet.“

„Lille Viggo, kan jeg komme ind?“ hørte jeg Jomfru Mortensens Stemme spørge. — Jomfruen var Dyden selv og vilde før lade Hovedet skære af sig end overraske en halvvoxen Dreng i Skjorteærmer.

„Hvad sagde saa din Onkel, min søde Dreng?“ vedblev hun, idet hun kastede et lynsnart Blik paa det Papir, jeg holdt i Haanden.

„Jeg kunde ingenting høre.“

„Ja, tænkte jeg det ikke nok. Allid bærer du dig ad som en Klodrian. Hvad er det, du har der i Haanden? — Gud hjælpe mig, er det ikke et af Fyrens Papirer? — Hid med det straks!“

Jeg yndede ikke Jomfru Mortensens kategoriske Metode og satte mig tappert til Modværge; men Jomfruen, der nu i sin Iver ganske glemte sin Anstændighed, trak Papiret ud af min Bukselomme og gav sig med stor Ifterhed til at læse. Da hun var